

Појави се однекуд извјесни Јаков Милатовић. И за годину дана окрену државу наопако. Раскомада буђеларе и отвори оне теме које се чувају за црне дане. Чије црне дане, тек ћемо видјети.

Како га само није срамота након свега што је учинио овој земљи?

Тај је човјек почетком деведесетих почео да дијели овај народ, мијењао идеологије и подстицао на мржњу. Два би ока у глави завадио па што не би и овај озлојађени народ.

Прије тридесетак година окупио је истомишљенике и почео да се богати на терет грађана Црне Горе. Почео је да гради систем у којем су радници постајали технолошки

ВИШКОВИ.

Онда је затварао једну по једну фабрику, не би ли и последњи дамар наше привреде сном мртвијем заспао. Пресудио је бројним фабрикама: Полимки, целулози Беране, Гумингу, Првој петољетки, фабрици ВУНКО, Горњем Ибру, Велимиру Јакићу, Титексу... Због његових требовања, неодговорности и немара данас гледамо руине некадашњих привредних дивова који су били понос Југославије.

Па тај човјек је дозволио да багер фабрике Радоје Дакић руши фабрику у којој је произведен. Речено језиком савременика, то је аутофагија.

Довео је ову земљу на руб сиромаштва тако што је у претходних 30 година, од своје шесте године па на овамо, овај човјек држао и то намјерно, пензије на минималцу од 120€, а просјечну плату на 500€ и минималну зараду на 220€. Он је тако успио да нас држи у стању зависности у којем је лако управљати свијешћу, па и гласом на изборима.

Успио је да уништи систем вриједности до те мјере, да је некад најцењенији слој нашег друштва, међу којима су учитељи, професори, наставници, љекари, судије, инжењери и њима слични - понижени. Они раде у пропалим установама, раде за биједне плате.

Он је на зачељу друштвеног сталежа оставио оно највриједније што имамо дајући лош примјер свим наредним генерацијама. Почев од деведесетих на овамо, све је теже било убиједити некога да вриједи учити. Учио нас је да је боље бити мафијаш него професор.

Успио је и да онеспособи сав прогрес, а за живота није саградио ниједну школу, није саградио нити једну болницу, већ је и постојеће пустио да прокишњавају. У неким сеоским школама постигао је да су у учионицама бројнији лавори него ђаци.

Да ствар не буде у потпуности црна, отворио је кладонице на сваком ћошку и понудио излазну варијанту овом народу – само 50 центи потребно је просјечној црногорској породици да се извуче из свих проблема.

Многи грађани немају посла, нису чак довољно добри ни за таксисте и ноћне чуваре.

У име кога си нас Јакове ојадио?

Због чега си ти више од 30 година чинио све да нас доведеш до просјачког штапа?

Па било који домаћин са најзабитнијег црногорског катуна зна економију породице. Зна колико му треба да се прехрани, да отхрани стоку, да има за сјеме и сијено и да преживи зиму. А ти ниси знао све ове године да од буџета направиш програмски и капитални него потрошачки!

Крив си за све нагомилане дугове и кредите у којима је камата већа од главнице. Признај да си крив за ову разорену привреду, признај да си крив што нам најпаметнији одлазе. Признај и да имаш везе са мафијом и криминалом и да си толико то унормалио да лопове прозвасмо „контроверзним бизнисменима“.

И о каквом ти образовању причаш кад си једва завршио Економски факултет. О којем Оксфорду причаш? Оној школи језика или си стварно завршио онај чувени Оксфорд?

Није ни чудо да ти некад понешто и добаце, ипак си ти овом народу узео све што си могао. Ипак си ти нашој дјеци забранио да сањују. Ипак си нас толико обесправио да живимо у страну од сопствене сјенке.

А САДА ДА СЕ УОЗБИЉИМО, ДА ПРИЧАМО РЕАЛНО, КАКО ЈЕСТЕ.

Јаков је рођен 1986. године и био је у вртићу када је Мило Ћукановић ступио на власт. Док су политичари прошлости овом народу сервирали оно чувено „хлеба и игара“, Милатовић се школовао у иностранству, стекао је искуства која ће му

помоћи да помогне својој земљи.

Јаков је отац троје дјеце, а као такав, показује више одговорности према грађанима Црне Горе од оних који су себе прогласили за нове “очеве нације”. Са ким год се срео за вријеме министарског мандата о Јакову Милатовићу има ријечи хвале.

Предан и посвећен, неуморан и темељан, Милатовић је био један од ријетких политичара који је имао слуха да нађе праву мјеру свему, да саслуша све проблеме грађана, а да истовремено Црну Гору води ка Европи, да балансира између заоставштине и проблема које је оставио ДПС и нових захтјевних планова.

Откад је ступио на функцију министра и у наредних годину и по дана урадио је више за црногорске грађане него сви ови који нас тлаче 30 година. Прије свега, Јаков је радио за министарску плату и ништа више.

Помогао је обесправљеним радницима, туристичкој привреди, а онда и цијелу државу препородио програмом Европа САД! којим су по први пут значајно увећане плате и пензије.

Са својих 36 година Јаков Милатовић отворио је теме о којима се деценијама ћути. Постао је пријетња тродеценијском режиму који вјерује само у вјечност своје владавине. Када Јаков Милатовић победи на предсједничким изборима, скоро трећина становништва Црне Горе по први пут ће живјети у земљи којом Мило више не руководи.

Црна Гора је држава којој је потребан Јаков Милатовић, грађани ову јединствену прилику да добију одговорног предсједника не смију пропустити. Црна Гора има велику шансу за препород, а правим путем водио би је баш Милатовић!

19. март није нови референдум како тврде, тај датум је наша раскрсница, уколико гласамо за Јакова, кренућемо ка успјеху, сви заједно, грађани и цијела Црна Гора.

Они желе да нас убиједe у супротно. Јакову немају никакву мрљу да пронађу, зато измишљају, зато И нападају. Нису очекивали да ће се неко такав вратити, са толико знања, жеље и воље да мијења своју земљу. Сад не знају шта ће, јер виде да ће Јаков бити нови предсједник Црне Горе!

(Вијести)